

Angelika Bieliková, 22 rokov, Horné Turovce

Bonnie a Hyde

“Šéfe, prisahám, že Smith je najlepší!”

Carl Schwarzwald sa už dva týždne pokúšal presvedčiť svojho zamestnávateľa. Vincent Colon, mafiánsky boss, súrne potreboval nového vraha po tej prestrelke v Zürichu, kde prišli o značný počet ľudí. A taktiež stratili aj najschopnejšieho nájomného vraha, Gregoryho Doylea.

“Každý to hovorí! A nepracuje len tak pre hocikoho,” Carl pokračoval, snažiac sa vyložiť všetky informácie na stôl, už po stý raz. Naozaj chcel, aby jeho šéf zamestnal človeka, ktorého našiel on a ktorý sa mu zdal bezchybný. “Ostatní ho najímajú len na tie najnebezpečnejšie prácičky... Hovoria, že zabil už vyše tristo ľudí, bez pomoci a nikdy ho nechytli... Ani len polícia ho neupodozrieva a navyše---”

“Áno! To všetko som už počul predtým!” prerušil ho šéf, ale nezvýšil hlas. “A stále si mi ešte nepovedal, ako je možné, že uniká policii, aj napriek tomu, že spáchal tak veľa vražd, ako sa hovorí. Takže? Ako to je teda? Polícia nie je taká sprostá, ako si myslíš! Ako je to možné? Hovor!”

Carl Schwarzwald sa zamrvil v kresle, keď padli šéfove otázky. Jeho oči ho prepaľovali, aby z neho dostal odpovede. Ale, nanešťastie pre Carla, on odpovede nemal. Aspoň zatiaľ nie.

“Takže? Čo bude? Prečo by som ho mal najat’?” opýtal sa Vincent netrpezlivo. “Znie skôr ako legenda než skutočnosť,” zamrmlal, viac-menej pre seba.

Carl bol, mierne povedané, nervózny. Vedel, že keby sklamal svojho šéfa, mohlo by ho to stáť viac ako len chvíľkový trapas. “Neviem,” odvetil nakoniec a bol si istý, že tej noci bude spať s rybami. “Chcel si nového vraha, tak som našiel toho najlepšieho,” povedal, strieľajúc do tmy a dúfal, že takáto odpoveď mu zachráni kožu. “Vždy predsa musíš mať len to najlepšie,” dodal nepotrebný kompliment.

Vincent Colon pretočil očami, ale zároveň uznanlivo pokýval hlavou a zahľadel sa na dvoch bodyguardov pri dverách. Potom preniesol pohľad znovu na Carla a ten sa v duchu pripravoval na najhoršie.

“A to najlepšie, čo si našiel je nejaký chlap, ktorý možno ani neexistuje?” vážne pokračoval jeho boss a naklonil sa dopredu, pričom položil zovreté ruky na stôl, ktorý ho oddeľoval od Carla. “Nikto ho nikdy nevidel, ani polícia o ňom nevie... Pritom ostatné rodiny ho stále najímajú...”

Carla sa znovu zamrivil. “To je všetko, čo sa vie o Smithovi.”

“Ak je toto všetko, čo sa o ňom vie, tak potom, ako sa ho dá najat’?”

Carl vedel, že jeho šéf stále nebol za najatie Smitha, ale on bol už zúfalý a musel ho nejako presvedčiť. Chcel dokázať svojmu šéfovi, ako veľmi mu záležalo na tejto práci a chcel pre neho len to najlepšie. A žiaden nedostatok dôkazov mu v tom nebude brániť!

“Je tu jedna žena, ktorá sa stará o jeho biznis,” odpovedal Carl rýchlo. “Musíme ju len kontaktovať a povedať jej, že chceme, aby sa Smith zastavil na kus reči,” vysvetlil a pokrčil plecami.

“Žena? Aká žena?”

“Neviem... Niečo ako jeho sekretárka, či čo...”

Jeden z bodygardov sa potichu zasmial a šéf ho ani len nenapomenul, ako mával vo zvyku za tak neprofesionálne správanie.

“Vrah so sekretárkou, hovoríš?” opýtal sa šéf, takmer so smiechom.

Carl iba prikývol a potom medzi nimi nastalo ticho.

Prvý prehovoril Vincent. “Dobre teda... Kontaktuj jeho sekretárku a pozvi ho na návštevu,” prikázal Schwarzwaldovi, ktorého viditeľne odľahlo, aj keď ho neplánoval dať najavo. “Do toho hotela, ako vždy.”

***

Carl sa vrátil zo stretnutia s údajnou Smithovou sekretárkou so zmiešanými pocitmi. Netušil, či sa jej podarí presvedčiť Smitha, aby prišiel za jeho šéfom. Síce mu to prisľúbila, ale zdala sa mu akási neschopná. Na druhej strane, veľa pozornosti jej slovám nevenoval, aj napriek tomu, že od nich závisel jeho život - príliš ho rozptyľoval jej výzor. Uvažoval skôr nad tým, či by nebolo hlúpe začínať si s niekým, kto pracoval pre najnebezpečnejšieho vraha na okolí. Tak či onak, bolo mu jasné, že ju chcel. Šéfa na chvíľu vyhodil z hlavy, spravil predsa všetko, čo sa dalo a nikto nepovedal, že bol otrokom. Mohol bez problémov snívať o jednej parádnej kočke.

Ešte v ten deň večer, jeden z bodyguardov, Frank, vošiel do hotelovej izby, aby šéfovi oznámil, že na recepcii čakal Smith.

Keď Vincent Colon požadoval, aby zavolali Smitha do jeho apartmánu, kde vybavoval podobné stretnutia, bol prekvapený, že počul klopkanie lodičiek na podlahe. A bol ešte viac prekvapený, keď vošla žena.

Carl Schwarzwald zalapal po dychu, mysliac si, že toto nedopadne dobre.

“A vy ste kto?” spýtal sa Vincent na rovinu.

“Bonnie Haynesworthová, pane,” predstavila sa s úsmevom. “Prišla som dohodnúť podmienky pre najatie pána Smitha.”

Vincent na ňľadel ako na zjavenie. “Očakával som, že sem príde osobne,” povedal.

“To nebolo súčasťou dohody.”

Carl okamžite vyskočil na svoju obhajobu: “To nie je pravda! Ja som predsa povedal, že chcem, aby prišiel!” pozrel na svojho šéfa s prosebným pohľadom, aby mu uveril.

Bonnie vyzerala byť nepokojná. “Oh, vážne?” opýtala sa, cítiac sa trápne. “Tak som vás asi zle pochopila. Keby som to bola vedela, nikdy by som s týmto stretnutím nesúhlasila... Pán Smith chce, aby som všetky jeho záležitosti spravovala ja.”

“No tak teda, choďte a povedzte pánovi Smithovi, že budem hovoriť iba s ním osobne,” povedal jej šéf chladne.

“Ak je tomu skutočne tak, obávam sa, že pán Smith vašu ponuku neprijme,” povedala mu Bonnie popravde.

“A kto si vôbec myslí, že je?” spýtal sa Vincent.

Bonnie sa pokúšala zachrániť situáciu. “Pane, pri všetkej úcte, vy ste ten, kto ho chce najat’.”

Carl Schwarzwald, ktorý stál pri dverách, bol zaraz pri nej. “Bonnie, bábika, no tak... Možno by sme vedeli niečo vymyslieť,” pokúšal sa ju presvedčiť s úsmevom a položil jej ruku na chrbát. “Čo povieš? Niečo, čo by vyhovovalo obom našim šéfom?” navrhol, istý si sám sebou, keďže bol vždy u žien úspešný.

Bonnie sa na neho milo usmiala. “Navrhujem, aby ste dali svoju ruku inam, ak ju ešte chcete niekedy použiť,” povedala mu.

Carla to vyviedlo z miery a okamžite ustúpil. To bolo nečakané. Ale musel uznať, že mierne vzrušujúce.

Bonnie sa rozkošne zasmiala a využila to ticho, aby prekĺzla pomedzi bodyguardov a posadila sa do kresla.

“Takže... Späť k téme,” prehovorila. “Potrebujete vraha alebo nie? Nemám predsa celý deň.”

Vincent sa zaraz spamätal. “Vedel som, že musíte vedieť o šéfovom biznise,” prehovoril, kútikom oka pozrel na Carla, ktorý sa snažil tváriť, akoby tam ani nebol.

“Oh, verte mi, že viem viac ako si dokážete predstaviť...” uškrnula sa. “Iba tak zo zvedavosti sa opýtam - ako sa vám darí zvládať ten incident so Santanom?” opýtala sa, akoby mimochodom.

Dvaja bodyguardi si vymenili vyplašené pohľady s Carlom, ktorý sa pokúšal zostať chladnokrvný. Vyskočil však na nohy práve vo chvíli, keď ho prepaľoval Vincentov pohľad.

“Prisahám, že sme sa postarali o každý---”

“Ak ste to naozaj urobili, ako o tom môže vedieť?!”

“Prisahám, že nevie---”

“Pritiahol si mi sem prekliateho špióna, to sa stalo! Ty krysa!”

Kým sa tí dvaja hádali, bodyguardi obstali Bonnie. Očividne si užívala divadlo, ktoré spôsobila jedinou otázkou.

“Ale, ale, páni!” Bonnie sa pokúšala upriamiť pozornosť znovu na seba, kým jeden z bodyguardov ju postavil na nohy a nedovolil jej pohnúť sa. “Upokojte sa! Nie je predsa dôvod, aby ste sa navzájom zahlušili!”

Carl mal srdce v hrdle a snažil sa utrieť spotené dlane o nohavice, kým Vincent Colon podišiel k nej a spýtal sa: “Nikto nevie o incidente so Santanom! Preto sa pýtam - ako to vieš ty?”

“Už som povedala, že viem viac, ako si dokážete predstaviť,” odpovedala s úsmevom.

“Tak prečo si sa teraz odhalila?”

Bonnie sa zasmiala. “Oh, vy si vážne myslíte, že som špiónka? To je milé.”

Vincentov pohľad stvrdol. “Prestať sa tu s nami hrať, ženská! Inak dovoľím, aby ti tuto Frank zlámal väzy! Môžem ti sľúbiť, že chýbať nám nebudeš!” precedil pomedzi zuby.

“Ja si myslím, že budem,” hádala sa, pričom viditeľne zadržovala smiech. “Teda, v prípade, že by sa mu to podarilo.”

“Odpovedz na moju otázku a možno sa dožiješ zajtrajška!”

Bonnie vyzerala, akoby sa jej tá vyhrážka netýkala, ale predsa sa podvolila: “Myslím si, že je potrebné zapôsobiť na pohovore,” povedala so širokým úsmevom.

Vincent na ňu chvíľu hľadel a Bonnie zbadala ten presný moment, keď mu došlo, čo tým myslela. “Pravda, Smith, pravda,” prikývol a gestom prikázal bodyguardovi, aby ju pustil.

Pomaly sa vrátil späť k svojmu stolu a postavil sa za kreslo, pričom položil ruky na operadlo, oči však nespúšťal z Bonnie. “Prehľadaj ju,” prikázal jednoducho a kývol hlavou na Franka.

“Ach, konečne uvažujete správne! Už som sa bála, že ste zabudli,” povedala Bonnie, keď k nej Frank znovu pristúpil.

Prehľadávať ju prišlo Carlovi ako hlúposť. Bonnie mala na sebe tesné nohavice a rovnako tesný top. Priliehavosť jej oblečenia zdôrazňovala jej krivky, o ktorých Carl sníval. Nebola šanca, že by pod oblečením skrývala zbraň. Dokonca ani len v tej malej kabelke, čo mala pri sebe. A čo bolo najhoršie - dovolila Frankovi, aby sa jej dotýkal, aby jeho ruky prešli po každej časti jej tela. Prečo ju nemohol prehľadávať on? Carl si nečujne povzdychol a bol si istý, že Frank si toto užíval až príliš.

Frank prehľadal ženu od hlavy po päty, potom vzal jej kabelu a ukázal šéfovi jej obsah: zrkadielko, rúž, plastový ružový hrebeň a pár bankoviek. Nič nebezpečné, usúdil v duchu. Ani v jej taške, ani pod oblečením. Jej opätky boli asi najnebezpečnejšou vecou na tejto kokete, aj to len pre ňu.

“Je čistá,” povedal a vrátil sa na svoje miesto pri dverách, zatiaľ čo Bonnie sa pohodlne usadila v kresle

“Zvláštne,” začal odrazu Vincent Colon, “aby sa šiel vrah niekam bez zbraní... Alebo si myslíš, že tvoje obete padnú mŕtve, len čo sa na nich usmeješ?” opýtal sa a posadil sa.

“Nie je to predsa moja chyba, že sú vaši muži nekompetentní.”

Carl sa zamračil a uvažoval nad jej odpoveďou. Bolo možné, aby mala niekde schovanú zbraň? Jej oblečenie bolo predsa len príliš priliehavé, aby pod ním mohla čokoľvek schovať. Bolo to celkom rozptyľujúce snažiť sa nájsť niečo na jej tele, čo by pripomínalo zbraň. Asi by klamal, keby tvrdil, že to táto žena neznepokojovala. Keďže nevedel, či mala zbraň alebo či sa s nimi len zahrávala, začalo ho to mierne frustrovať.

“Nebojte sa,” prehovorila. “Nie som tu, aby som vás odpravila... Z toho by som nič nemala,” povedala mu, ale jeho to neupokojilo, skôr naopak. “Na druhej strane, môj priateľ Orson Edwards by z toho mal veľa.”

“Takže ste tu, aby ste ma zabili,” povedal Vincent pokojne.

Bonnie sa pobavene zasmiala. “Keby som chcela pracovať pre neho, tak by ste boli mŕtvy už vyše dvadsať minút.”

“Už vám niekedy niekto povedal, že sa preceňujete?”

“Do tváre nie.”

Vincent sa uškrnul. “Povedzte mi, kde schovávate vaše zbrane,” požiadal ju, namiesto toho, aby jej to prikázal.

“Prečo?” zamračila sa Bonnie. “Potrebujem predsa nejaké tie esá.”

“Myslel som si, že ma chcete ohúriť.”

“Hádám som to neurobila svojou dvojitou identitou?” spýtala sa nevinne.

“Nie,” tvrdil Vincent. “Popravde, bola to hlúposť,” povedal jej.

“Ako to?” spýtala sa Bonnie.

Carlovi neuniklo ani slovo z ich rozhovoru. Sledoval ich takmer bez dychu a každá ďalšia veta mučila jeho netrpezlivosť.

“Odhalila si sa!” vysvetlil jej Vincent s úsmevom. “Teraz nemáš inú šancu, iba pre mňa pracovať.”

“Alebo vás môžem zabiť a moje tajomstvo zostane tajomstvom,” povedala a pokrčila plecami.

“Môžeš,” prikývol. “Ale potom moji muži zabijú teba.”

“Čo znamená, že budem mŕtva a už budem mať všetko na háku,” uzavrela víťazoslávne.

“Myslíš si, že ma máš v hrsti... Ja si myslím, že mám teba... Nechajme naše spory tak a vyriešme radšej body tvojej zmluvy,” navrhol.

Bonnie nadvihla obočie. “Ale ste si istý! Prečo by som chcela pre vás pracovať?” opýtala.

“Si stále tu, nie?” opýtal sa rečnícky.

Bonnie sa šťastne zasmiala, všetka jej vážnosť vyletela oknom. “To mi teda odľahlo!” vyhlásila. “Už som sa obávala, že tie reči o vás budú nakoniec iba reči. Ale nie! Konečne som našla muža, ktorý má rozum! To je ale objav!”

Vincent nereagoval na toto, ale pokračoval. “Ak sa ti podarí úspešne zvládnuť mesačné skúšobné obdobie, tak sa môžeme začať baviť o tvojich privilégiách a o plate... Platí?”

“Zaujímavé, že Gregory žiadne skúšobné obdobie nemal,” poznamenala, pričom sa na neho podozrivo zadívala.

Vincent nepohol ani brvou, ani ho len neprekvapilo, že vedela o jeho poslednom nájomnom vrahovi.

“A taktiež si myslím, že bol preplatený,” dodala nespokojne.

“Čo už len ty môžeš vedieť?” opýtal sa rečnícky.

Carl začínal byť nepokojný. Táto ženská potupovala jeho šéfa pred obyčajnými bodyguardmi. Keby bola chlapom, už by bola mŕtva.

Bonnie si podráždene vzdychla. “Už som povedala, že viem toho veľa.”

“Súhlasíš s tým skúšobným obdobím alebo nie?” opýtal sa, ignorujúc jej odpoveď.

“Samozrejme, že nie! Nie som nejaký hlupák so zbraňou!” vyhlásila pohoršene. “Som najlepšia - ani sa nepokúšajte to popierať... Viem, že ste sa každého pýtali na Smitha.”

Vincent bol chvíľu ticho a premýšľal. “Uznávam,” začal, “že môj prieskum skutočne dokázal, že Smith je najlepší... Ale je to naozaj tak?” vyznal ju.

Bonnie vyzerala, že nad niečím rýchlo uvažuje. Rýchlosťou, akú nikto v miestnosti nečakal, vyskočila z kresla a preskočila stôl. Kým pristála pred šéfom, už mala v ruke nôž, ktorý vytiahla z jedného z mnoha úkrytov, a priložila mu ho na krk.

Bodyguardi sa nestihli spamätať z faktu, že naozaj mala pri sebe zbraň, ktorú ani len nevedeli odkiaľ vytiahla, nie to ešte kedy. Boli pripravení skočiť šéfovi na pomoc, ale ten ich zastavil gestom ruky.

“Tak čo si myslíte... Som dosť dobrá?” spýtala sa potichu Bonnie, pričom oči jej žiarili.

“Si naozaj horlivá, čo? Až tak veľmi chceš túto prácu?” podpichol ju Vincent.

Bonnie sa uškrnula, pritlačila nôž trochu silnejšie k jeho krku, ale ešte mu neublížila. Nakoniec ho pustila a sadla si na stôl, pričom nôž schovala späť do hadieho náramku. “Páčite sa mi,” povedala úprimne. “Chcem pre vás pracovať,” pokračovala s koketným úsmevom. “Očakávam, že to bude zábava.”

Vincent pozoroval, ako schovala nôž do náramku. “Zaujímavý doplnok,” povedal. “19. storočie, Španielsko,” povedala mu s hrdosťou.

“Aké sú teda tvoje podmienky?” opýtal sa jej zvedavo.

Bonnie zoskočila zo stola a zatlieskala s detským nadšením. “Konečne!” zvolala a prešla okolo stola, aby stála pred ním. “Za prvé, nemienim podpísať žiadnu fyzickú zmluvu,” začala, počítajúc na prstoch. “Za druhé, každý biznis bude dohodnutý zoči-voči, žiadna tretia strana sa do toho nebude miešať. Chcem, aby ste mi vy osobne povedali, koho mám zlikvidovať. Za tretie, mimo tejto miestnosti sa nepoznáme. A v poslednom rade - môžem odísť kedy budem chcieť a to bez následkov,” dokončila.

Celý čas sa pritom usmievala. Zrazu si na niečo spomenula. “Ach! A na oplátku vám ponúkam profesionálne vykonanie vašich žiadostí, moju nekonečnú lojalitu a všetky informácie, ktoré mám o vašich rivaloch. Platí?”

Carl pozorne počúval jej podmienky a srdce mu vynechalo úder - to boli naozaj odvážne podmienky, iba preto, že sa jej podarilo priblížiť k šéfovi dosť blízko na to, aby ho zabila. Musel však uznať, že táto žena to mala všetko naozaj dobre premyslené.

“Si naozaj naivná, ak si myslíš, že môžeš dať výpoveď bez následkov,” pozrel na ňu boss, predstierajúc sklamanie.

Bonnie pretočila očami. “Dovoľte mi to povedať inak... Mám právo dať výpoveď v momente, keď sa mi táto práca bude zdať neplnohodnotná - inými slovami, nudná... A ak pošlete svojich blbcov, aby ma odpravili, mám právo sa ich zbaviť. Lepšie?”

“Oveľa lepšie,” súhlasil Vincent. “A čo tvoj plat? Žiadne požiadavky?”

“Koľko ponúkate?” spýtala sa Bonnie a znovu sa posadila.

“50 000 za jedno zabitie - pre začiatok.”

Bonnie sa nad tým zamyslela. “Chcem 20 000 za mesiac a týždeň voľna,” požadovala.

“Zaujímavé,” poznamenal Vincent a spojil ruky. “Hociktorý týždeň? Alebo sa môžeme dohodnúť na konkrétnom? Nechcel by som kvôli tebe meniť svoje plány.”

“Druhý týždeň v mesiaci,” rozhodla sa po chvíľke.

“Platí!” vyhlásil Vincent a usmial sa na ňu.

Bonnie však ešte neskončila. “Spomínali ste nejaké privilégiá...” začala.

Vincent sa zasmial. “Stále tak horlivá...” zamrmlal pre seba. “Obávam sa, že na tie si budeš musieť počkať.”

“Fajn,” Bonnie len pokrčila plecami. “Takže sme dohodnutí?”

Vincent sa naklonil dopredu. “Naozaj veríš, že našu dohodu dodržíš?”

“Áno.”

“Aká si len naivná,” osočil ju znovu, ale tentoraz s úsmevom.

“Nie naivná,” Bonnie pokrútila hlavou. “Skôr verím, že ste dosť rozumný na to, aby ste zo mňa nespravili vašu nepriateľku.”

Vincent prikývol, stále s úsmevom. Potom sa postavil a ponúkol jej svoju ruku. Bonnie nasledovala jeho príklad a potriasli si rukami na dohodu.

“Mimochodom,” povedal Vincent, kým by stihla odísť. “Moja prvá práca pre teba.”

Bonnie sa otočila k nemu a čakala.

“Chcem, aby si prišla do mojej pracovne v piatok presne o ôsmej,” povedal. “Nikto ťa však nesmie vidieť, kým nebudeš stáť predom mnou. Ak sa oneskoríš čo len o minútu, tak celá dohoda padá!”

“Chcete, aby som sa vám vplížila do kancelárie?” spýtala sa Bonnie rečnícky a nadšene sa uškrnula. “Rozumiem, pane!”

Následne Vincentovi zasalutovala a venovala mu koketný úsmev, ktorý bude mátať Carlovu predstavivosť ešte pekne dlho.